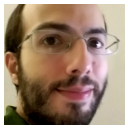
Ensopegar

Per JoanM el dt., 01/09/2020 - 21:00

Quan avancem per un camí, pel carrer, per casa... ens esperem allò que és previsible: aixequem una cama, i després l'altra, trobem un espai per avançar, els ulls ens diuen que podem anar endavant, fins que... Ai! Patam! Però, no havíem vist aquella pedra, aquell objecte mal posat o entregirat! Mal posat? Potser estava en un lloc que ens molestava perquè no l'esperàvem. Els qui fan gimcanes o curses d'obstacles bé que se'n troben, i els saben esquivar.

Quan caminem per la vida, hi ha "pals" i objectes que s'entravessen allà on esperàvem que podíem avançar. Semblava obvi que podíem fer aquest curs, o aquella trobada... però va venir la pandèmia. Semblava clar que podria assistir a la reunió familiar... però vaig tenir un accident i no va ser possible. Semblava evident que acabaria la feina, però va venir el meu cosí a casa per sorpresa, i va ser impossible.

L'imprevist que destrueix els nostres plans i aconsegueix fer-nos caure des de l'alçada per on caminàvem fins a terra, ens crispa i encén els nervis. Ensopegar empipa molt. Però com que en la vida els viaranys estan plens d'objectes i situacions imprevistes, tant per tant val més agafar-nos millor les caigudes: sovint per més que vigilem no podem canviar la caiguda, però sí que podem decidir qui volem ser un cop a terra. Els qui remuguen i es queixen tot el dia de que el camí, els altres, el món... està mal fet? O els qui prenen distància de la caiguda i diuen: com la puc aprofitar? Potser des d'aquí a terra descobreixo el cargol que vaig perdre l'altre dia, o puc recollir aquest objecte. Potser des d'aquest imprevist m'adono que la pandèmia m'ha donat un regal de temps mai reservat per a la família, o aquell accident em va ser un toc d'atenció definitiu per prendre aquella bona decisió, o amb aquell cosí que va arribar d'imprevist vam tenir una de les converses més profundes de la vida. Déu aprofita allò que ens sembla dolent, sense causar-ho, per fer-ne sortir un bé. Si l'ensopec no el podem canviar, podríem aprendre de Déu, en la manera que té d'aixecar-nos?